κρυνθήκαμε μ' ἕναν τρελλὸ καλπασμό.

Ἀπὸ τότε ἡ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου κι' ἐκείνη ἡ φράσις: «Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου!» ἀντηχοῦσε στ' αὐτιά μου νύχτα καὶ μέρα...

. . . . . .

Ὁ πατέρας εἶχε γίνει ἐντελῶς καλά, ὅταν ἕνα βράδυ τοῦ Ἰουνίου, τὸν ἑπόμενο χρόνο, πῆγα μαζύ του σὲ μιὰ δεξίωσι στὸν πύργο τῆς νουνᾶς μου, τῆς λαίδης Τουΐστλετον.

—Ἀγαπημένο μου παιδί, εἶπε ἡ νουνά μου μόλις μὲ εἶδε. Μὲ τὸ κάτασπρο αὐτὸ φόρεμά σου, μοιάζεις μὲ ἄγγελο. Ἀσφαλῶς ἀπόψε ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ βασίλισσα τοῦ χοροῦ.

Ἡ λαίδη Τουΐστλετον ἔγνεψε σ' ἕναν ὑψηλό, κομψὸ νέο, ὁ ὁποῖος στεκόταν λίγο παρέκει, νὰ πλησιάσῃ.

Μοῦ τὸν σύστησε. Ἦταν ὁ λόρδος Στέρντεϊλ.

—Ἐλπίζω, εἶπε ἡ νουνά μου, πὼς θὰ γίνετε δυὸ καλοὶ φίλοι.

—Ἂν ἡ μὶς Κλάρις θελήσῃ νὰ μὲ τιμήσῃ μὲ τὴν φιλία της, θὰ εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχὴς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! εἶπε ὁ νέος.

Μοῦ φάνηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ πὼς θὰ λιποθυμοῦσα.

Ἡ φωνή του, ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ... Ἀλλά, Θεέ μου! Ἦταν δυνατόν;

Στὴν μνήμη μου ἐπανῆλθε ἡ σκηνὴ ἐκείνη στὸ δάσος τοῦ Χήθ.. Στ' αὐτιά μου ἀντηχοῦσαν τὰ λόγια ποὺ μῆνες τώρα δὲν μποροῦσα νὰ ξεχάσω: «Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου!»

Γύρισα καὶ τὸν κύτταξα κατάματα.

—Γιατί αὐτὴ ἡ μεταμφίεσις; εἶπα τότε αὐστηρά. Τί γυρεύετε ἐδῶ μέσα; Φύγετε, κύριε, πρίν...

—Τότε ἤμουν μεταμφιεσμένος. ἀπάντησε ὁ νέος μὲ τὴν μελωδική φωνή του, ὄχι τώρα! Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, πὼς ὁ λησταὶ Κλεμὰν Ο'Ρέϊκ πέθανε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ τοῦ Νοεμβρίου, ποὺ σᾶς συνάντησε στὸ δάσος τοῦ Χήθ. καὶ στὴ θέσι του βλέπετε τὸν μετανοημένο γιὰ τὶς νεανικὲς τρέλλες του, τὸν λόρδο Στέρντεϊλ. Θέλετε νὰ χορέψουμε μαζὺ αὐτὸ τὸ βάλς ἢ προτιμᾶτε νὰ πᾶμε ἔξω στοὺς κήπους;

Τόσο ἤμουν ταραγμένη, ὥστε προτίμησα νὰ περπατήσω λιγάκι. Μόλις βρεθήκαμε μόνοι μας, στὴν δροσερὴ δενδροστοιχία, ὁ λόρδος Στέρντεϊλ στάθηκε, πῆρε τὰ δυὸ χέρια μου μέσα στὰ δικά του χέρια καὶ κυττάζοντάς με κατάματα, εἶπε:

—Κλάρις, μὲ συγχώρεσες; Μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπήσῃς;

—Ναί, ψιθύρισα γέρνοντας στὴν ἀγκαλιά του.

Τότε ἐκεῖνος ἔσκυψε καὶ ὁπαλά, τρυφερά, ἀκούμπησε τὰ χείλη του ἀπάνω στὰ χείλη μου γιά...δεύτερη φορά.

. . . . . .

Εἶνε ἕξη μῆνες τώρα ποὺ ἄλλαξα τ' ὄνομά μου...

Δὲν ὀνομάζομαι πειὰ Κλάρις Ντέρεχαμ, ἀλλὰ λαίδη Στέρντεϊλ καὶ εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΙ' Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Μιὰ μέρα, ἕνας φίλος τοῦ Βολταίρου, μπαίνοντας στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως τοῦ Φερνέ, ὅπου ἔμενε ὁ μέγας φιλόσοφος, τὸν βρῆκε νὰ πλέκη κάλτσες!

Προχώρησε κατάπληκτος καὶ στάθηκε πλάϊ στὸν Βολταῖρο, ὁ ὁποῖος ἦταν τόσο ἀφοσιωμένος στὸ πλέξιμό του, ὥστε δὲν ἀντελήφθη τίποτε.

Τέλος ὁ φιλόσοφος ἔπαψε νὰ πλέκη καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του.

—Ἀ! φώναξε μόλις εἶδε τὸ φίλο του. Καταλαβαίνω ποσο ἀνεξήγητο σοῦ φαίνεται αὐτὸ ποὺ βλέπεις. Κι' ὅμως, φίλε μου, σκέφθηκα πὼς ἔτσι μόνο μποροῦσα ν' ἀνταποδώσω τὸ δῶρο ποὺ μοῦ ἔστειλε μιὰ εὐγενικιὰ Ρωσσίδα πριγκήπισσα. Μοῦ ἐδώρησε ἕνα κουτάκι ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, τὸ ὁποῖο φιλοτέχνησε μόνη της... Ναί, αὐτὴ ἡ μεγάλη καὶ ὡραία κυρία, κάθησε κι' ἔκανε μιὰ ἐργασία, ποὺ τὴν κάνουν ἄνδρες. γιὰ νὰ μοῦ προξενήση ἔκπληξι... Γιατὶ λοιπὸν κι' ἐγὼ νὰ μὴν κάνω μιὰ δουλειὰ ποὺ ταιριάζει σὲ γυναῖκα, γιὰ νὰ τῆς ἀνταποδώσω τὰ ἴδια;

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Χίλιοι φίλοι, εἶνε λίγοι. Ἕνας ἐχθρός, εἶνε πάρα πολύς.

***

Ἡ καρδιά μας εἶνε σὰν μωρὸ παιδάκι: Ἐλπίζει σὲ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ.

***

Μὴ ζηλεύεις τὴν ἀσπρίλα τοῦ σαρικιοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ πλυστικὰ εἶνε ἀπλήρωτα ἀκόμη!

***

Φορτώθηκε ὁ γέρος τυφλὸς τὸν παραλυτικὸ ἀνοιχτομάτη, κι' ἔτσι ἔφτασαν σίγουρα στὸ χωριό τους!

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Θέλετε ἕνα ἀπλούστατο καὶ πρόχειρο ἀπολυμαντικὸ μέσον, γιὰ νὰ ἀπολυμάνετε ἕνα δωμάτιο, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν ὑπάρχουν ἄλλα μέσα διαθέσιμα; Βάλτε στὸ δωμάτιο αὐτὸ ἀπὸ βραδὺς μιὰ λεκάνη γεμάτη **παγωμένο** νερό. Αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τραβᾶ τὰ μικρόβια τῆς ἀτμοσφαίρας, καθὼς καὶ νὰ ἐξουδετερώνη τὶς δυσώδεις ἀναθυμιάσεις της. Ἐννοεῖται, πὼς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ τὸ νερὸ ἐκεῖνο παύει νὰ εἶνε κατάλληλο πρὸς πόσιν.

***

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη χρόνων, γιὰ νὰ γίνη κανένας δεκτὸς στὴ θέσι τοῦ δημίου, στὴν Κίνα, ἔπρεπε νὰ ὑποστῇ ἀλλεπάλληλες ἐξετάσεις..... «ἐκ τοῦ φυσικοῦ»! Δηλαδή, ἔπαιναν γιὰ λίγες ἑβδομάδες, οἱ ἀποκεφαλισμοὶ τῶν θανατοποινιτῶν, κι' ἔτσι μαζευόταν γιὰ τὴν ὡρισμένη ἡμέρα τῶν ἐξετάσεων (!) ἀρχετὸς ἀριθμὸς θυμάτων. Οἱ ὑποψήφιοι δημιοι τότε μοιραζόντουσαν τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς καὶ ἐνώπιον τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, τοὺς θέριζαν μὲ τὸ καλοακονισμένο κυρτὸ σπαθί τους τὸ κεφάλι. Ὅποιος ἔχοβε μὲ μιὰ σπαθιὰ τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου καὶ τελείωνε ἐπίσης γοργορώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὴ δουλειά του, ἐκεῖνος γινόταν δεκτὸς ὡς ἐπίσημος δήμιος τοῦ κράτους!...

Στὴν Κίνα δὲν ὑπάρχει [illegible]

***

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν στὴν πόλι Γκάρντεν - Πλαίην τοῦ Καναδᾶ, ἡ σιτοπαραγωγὴ ἦταν τόσο πλουσία καὶ ἄφθονη, ὥστε γιὰ νὰ ἐπαρκέση ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία στὸ θερισμό της, ἀναγκάσθηκε νὰ λάβῃ τὸ ἑξῆς πρωτοφανὲς μέτρο: Προκάλεσε διαταγὴ τοῦ διοικητοῦ, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὅλες ἡ ἰδιωτικὲς καὶ δημόσιες ὑπηρεσίες καὶ τὰ καταστήματα ἔκλεισαν ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες κ' ὅλοι οἱ ἔμποροι, δημόσιοι ὑπάλληλοι κλπ. κλπ. βγῆκαν στὰ χωράφια καὶ βοήθησαν τοὺς καλλιεργητὰς στὸ θερισμό!...

***

Ὅταν ἀγοράζετε βωδινὸ κρέας, πιέζετέ το μὲ τὸ δάκτυλο. Ἂν τὸ κρέας ξανασηκωθῇ, τότε εἶνε φρέσκο καὶ καλό. Ἂν ἡ βούλα—τὸ ἐλαφρὸ κοίλωμα δηλαδὴ—μείνει, τότε τὸ κρέας εἶνε μπαγιάτικο.

Τὰ φρέσκα ψάρια, πάλι, ἔχουν μάτια λαμπερά, σπάραχνα κόκκινα καὶ τὰ λέπια τους δὲν βγαίνουν εὔκολα ἀπὸ τὸ κορμί τους.

***

Πιστεύετε, ὅτι ἀπὸ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνη οὔτε σπίτι, ὁ ἀετὸς βλέπει ὁλοκάθαρα μιὰ μικρὴ γουστερίτσα; Τόσο καταπληκτικὴ εἶνε ἡ δύναμις τῆς ὁράσεώς του, καθὼς καὶ πολλῶν ἀκόμη ἄλλων [illegible]!

***

Πρὶν ἐφευρεθοῦν ἀκόμη οἱ τρομακτικοὶ Ἀμερικανικοὶ οὐρανοξύσται, μὲ τὰ ἑκατὸ πατώματα καὶ μὲ τὶς χιλιάδες τῶν δωματίων τους, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα κτίρια τοῦ κόσμου ἐθεωρεῖτο καὶ τὸ «Ἐσκουριάλ». Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ Ἱσπανικὸ ἀνάκτορο ἔχει 11 χιλιάδες παράθυρα καὶ οἱ διάδρομοί του εἶνε μήκους δυόμισυ χιλιομέτρων περίπου!

***

Γιατί ὁ ἥλιος, ὅταν εἶνε πολὺ ζεστός, προξενεῖ ἐγκαύματα στὸ λευκὸ δέρμα τῶν Εὐρωπαίων, ἐνῶ τοὺς μαύρους τῆς Ἀφρικῆς δὲν τοὺς πειράζει; Γιατί τὸ λευκὸ χρῶμα τοῦ δέρματος ἐμποδίζει τὴν ἀπορρόφησι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἡ ὁποῖες, μένοντας ἔτσι στὴν ἐπιφάνεια, τὴν καίνε. Ἐνῶ τὸ μαῦρο χρῶμα ἀπορροφᾷ τὶς ἀκτίνες, κι' ἔτσι ἡ θερμότης των εἰσχωρεῖ στὸ σῶμα, χωρὶς νὰ πειράξῃ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος.

***

Στὸ Θιβέτ, ὅπως καὶ στὴν Τουρκία, οἱ σκύλοι θεωροῦνται ὡς ἱερὰ ζῶα. Στὸ Θιβέτ, μάλιστα, ἡ εἴσοδος τῶν σκύλων στοὺς ναοὺς ἐπιβάλλεται καὶ ὡρισμένοι «λαμᾶ» (ἱερεῖς), ἔχουν ἀναλάβει εἰδικῶς τὴν περιποίησι τῶν τετραπάδων αὐτῶν....προσκυνητῶν!...

Ἐπίσης καὶ στὴν Κίνα ὡρισμένες ράτσες σκύλων θεωροῦνται....ἡμίθεοι κι' ἀπολαμβάνουν ἀπὸ τοὺς [illegible] θεῖκῶν σχεδὸν τιμῶν!...

***

Πρὸ χρόνων, στὴ Σιβηρία, ὅταν μιὰ γυναῖκα ἐξακολουθοῦσε νὰ κορτάρη καὶ μετὰ τὸ γάμο της, ὁ σύζυγός της εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τῆς γδάρη τὰ μάγουλα!...

***

Ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ της, ἡ Κίνα ἔχει τοὺς λιγώτερους ἄρρενας τρελλοὺς καὶ νευρασθενεῖς ἀπ' ὅλον τὸν ἄλλο κόσμο. Ἀντιθέτως, ἡ περισσότερες Κινέζες εἶνε νευρασθενικὲς καὶ ἡ τρέλλα σ' αὐτὲς κάνει θραῦσι! Ὁ Ἄγγλος νευρολόγος Τζέϊμς Χούδιμπολ, τὸ φαινόμενον αὐτὸ τὸ ἀποδίδει στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ μὲν Κινέζοι φοροῦν ἀπλόχωρα, μαλακὰ καὶ χωρὶς τακοῦνι παπούτσια, ἐνῶ ἡ Κινέζες φοροῦν τὰ στρεβλωτικὰ ἐκεῖνα παπούτσια, ποὺ τοὺς παραμορφώνουν τὰ πόδια.